

[Sønderby]

skæmmende, at det parti, som har fremsat dette beslutningsforslag, inden vi har fået henvendelserne, og inden det er rigtig aktuelt, i morgen fremsætter ændringsforslag til besparelser på finansloven på 1,4 mia. kr. Jeg kan ikke rigtig finde ud af, hvordan de to ting egentlig hænger sammen, for det vil da koste flere penge, hvis vi skal gøre dette her.

Men Venstre er tilfreds med forsvarsministerens meget klare melding om, at hvis der opstår en ny situation, kan vi drøfte det i nævnet.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det ville være en fordel, når hr. Sønderby står her på talerstolen i dag og begynder at tale om det, vi har på dagsordenen i morgen, at han så i det mindste havde læst, hvad det er, Fremskridtspartiet har foreslået. Vi har nemlig bl.a. foreslået en ekstra post på forsvarsbudgettet på 450 mio. kr. til modernisering og indkøb af moderne våben.

Men o.k., hr. Sønderby vil gerne nøjes med at læse slutfacit, og så kan jeg kun sige: Kære hr. Sønderby, vi har sparet andre steder, og det er helt sikkert, at vores politik hænger sammen også på dette punkt.

Gert Petersen (SF):

Selvfølgelig skal Danmark ikke deltage i en forfærdelig krig, som oven i købet er overflødig, fordi dens angivelige formål, at få Irak ud af Kuwait, kunne være opnået med fredelige midler, om end det havde taget noget længere tid.

Derfor er det vores opfattelse i SF, at »Olfert Fischer« bør trækkes hjem. Flådeblokaden er blevet en del af en krig, og Danmarks bidrag til denne krig skal alene være af humanitær art. Kan vi også være med til at udbedre skaderne på miljøet, så vil det være fint.

Men selve krigen skal vi efter SF's opfattelse holde os fra, for det er en krig, der betyder, at de allierede nu med 28.000 flytoger har spredt rædsel i Irak og forvandlet det Kuwait, som skal befries, til en ruinhob. Det er en krig, hvor den kyniske Saddam Hussein terroriserer Israel med sine raketter og fremkalder miljøkatastrofer med sin olie. Og forude venter landkrigen med dens massedrab og den samme giftgas, som Saddam Hussein brugte for nogle år siden mod iranerne og kurderne, uden at det dengang

førte til voldsomme protester endsigse indgreb fra de stater, der nu har grebet til våben for Kuwait.

Også vi anser det for afgørende, at Kuwait får sin selvstændighed tilbage, men krigen med alle dens rædsler er det samme som at slå patienten ihjel under den operation, der skulle helbrede ham. I stedet for en dansk indsats i krigen, som et stort flertal her åbenbart ønsker, finder SF, at Danmark burde arbejde for, at krigen bringes til ophør.

Det kan ske gennem en våbenhvile, men skal den gennemføres, må begge parter yde deres, ellers kan det ikke lade sig gøre. Og alternativet til en våbenhvile er altså krig til den bitre ende med alle de frygtelige følger, det får for mennesker og miljø og dem, der skulle befries, og helt uoverskuelige konsekvenser for de fremtidige forhold i regionen og måske i hele den arabiske verden.

Vi vil derfor i stedet for at opfordre til en dansk krigsindsats opfordre regeringen til at arbejde for, at FN's Sikkerhedsråd i stedet for at acceptere fortsat krig tilbyder våbenhvile på betingelse af, kunne man forestille sig, at der straks indledes forhandlinger om en pakkeløsning, hvis elementer alle må være bragt på plads inden for en bestemt tidsfrist. Som hovedelementer vil jeg pege på, at Irak trækker sig ud af Kuwait, at Iraks territoriale integritet til gengæld garanteres, og at der også ydes internationale garantier for Iraks adgang til havet. Videre at der indledes en kontrolleret nedrustning i hele regionen, herunder gennemførelse af et forbud mod atomare, kemiske og andre masseødelæggelsesvåben, og at de udenlandske tropper trækkes bort fra regionen i takt hermed. Og endelig at der skabes sikkerhed for, at det palæstinensiske folk kan udøve sin selvbestemmelsesret i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolutioner nr. 242 og nr. 338.

En sådan pakkeløsning vil være i alle parter interesse, både de allieredes og Iraks, arabernes og israelernes. Det er klart – indrømmet – at i en vis forstand kobles her en række problemer sammen; det er man bare nødt til, hvis man ikke foretrækker en langvarig, ødelæggende krig.

I sanktionspolitikens periode kunne der være mening i slet og ret at forlange Saddam Husseins kapitulation. Indsatsen var til at overskue, det ville tage sin tid, men ellers var den til at overskue. Men nu er indsats og omkostnin-